

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku w dwóch połączonych sprawach z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.:

I. o zapłatę kwoty 1.758,00 zł zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 848,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 08 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty (pkt I a.), w pozostałej części powództwo oddalił (pkt I b.) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 159,29 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt I c.),

II. o zapłatę kwoty 920,04 zł zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 166,05 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia zapłaty (pkt II a.), w pozostałej części powództwo oddalił (pkt II b.) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 405,42 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy wskazał, że w obu połączonych sprawach, mimo różnych reżimów odszkodowawczych tj. odpowiedzialności deliktowej za sprawcę szkody w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej oraz odpowiedzialności kontraktowej z tytułu umowy ubezpieczenia austocasco, spór między stronami sprowadzał się do wysokości stawki za jedną roboczogodzinę napraw blacharskich i lakierniczych. Zastosowana przez zakład (...) Sp. z o.o. stawka w kwocie 165,00 zł/ 175,00 zł odpowiednio za prace blacharskie i lakiernicze została uznana za pozwanego, który w obu sprawach uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, za zawyżoną. Pozwany wypłacił na etapie postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w każdej sprawie wyliczone przy zastosowaniu stawki za jedną roboczogodzinę w wysokości 90,00 zł.

Sąd Rejonowy opierając się na opinii biegłego sądowego, z której dowód został dopuszczony i przeprowadzony w sprawie, za rynkową i odpowiadającą jakości usług świadczonych przez dokonujący naprawy warsztat (...) Sp. z o.o. uznał stawkę

w wysokości 130,00 zł netto i przy jej uwzględnieniu wyliczył należne w każdej ze spraw odszkodowanie, uwzględniając powództwa w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą przez pozwanego, a kwotą należną. W pozostałej części Sąd I instancji oddalił roszczenia powoda. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł stosując zasadę ich stosunkowego rozdzielenia, zgodnie z wynikiem postępowania w każdej z połączonych spraw.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt I ppkt b i c oraz w zakresie pkt II ppkt b i c.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:

1. art. 248 k.p.c. w zw. z art. 187 § 2 pkt 4 k.p.c. i art. 245 k.p.c. oraz art. 328

§ 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie wniosku dowodowego powoda sformułowanego w pkt 10 ust. 10 i 11 petitum pozwu w przedmiocie zobowiązania wskazanych podmiotów do przedłożenia w poczet materiału procesowego niniejszej sprawy cenników usług naprawczych, względnie

o zankietowanie tychże podmiotów przez biegłego sądowego sporządzającego

w niniejszej sprawie opinię celem zbadania cen rynkowych i ustalenia

czy zastosowane w niniejszej sprawie stawki rbg w wysokości 165/175 zł/ rbg netto mieszczą się w tymże przedziale, czym Sąd I instancji unicestwił inicjatywę dowodową powoda,

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu z opinii biegłego sądowego mgr inż. P. J. poprze oparcie rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie na tejże opinii, która nie jest miarodajna dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem biegły

nie poparł wniosków swej opinii żadnymi miarodajnymi i weryfikowalnymi źródłami pozyskania informacji, na podstawie których stwierdził, iż najwyższa ze stosowanych przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze stawka wynosiła 130,00 zł netto; nadto biegły, mimo wyraźnego wniosku dowodowego powódki zawartego w pkt 10 ust. 11, nie zankietował podmiotów działających na lokalnym rynku wskazanych przez powódkę w pkt 10 ust. 10 pozwu; poza tym powódka kwestionowała i kwestionuje nadal, iż dla oceny zasadności stosowanych przez warsztat (...) Sp. z o.o. cen usług naprawczych punktem odniesienia mają być warsztaty nieautoryzowane, podczas gdy z przedłożonego zaświadczenia z dnia 24 lutego 2014 roku wynika jednoznacznie, iż (...) Sp. z o.o. działa na zasadach warsztatu autoryzowanego, spełniając ku temu wszelkie wymogi pod względem jakości świadczonych usług oraz zaplecza personalnego (kadry), technicznego i technologicznego – co uzasadnia stawkę zastosowaną przez (...) w przedmiotowych sprawach,

3. art. 278 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. poprzez niewysłuchanie wniosków stron w przedmiocie liczby i wyboru biegłych, podczas gdy powódka wielokrotnie wskazywała w tym i innych postępowaniach toczących się przed Sądem Rejonowym w Płocku, że biegły mgr inż. P. J. wydawał opinie w sprawach z powództwa (...) Sp. z o.o. przeciwko zakładom ubezpieczeń, przy czym ich przeważającą część należy uznać za nierzetelną i wybiórczą; biegły niejednokrotnie wykraczał w swoich opiniach poza tezę dowodową zakreśloną mu postanowieniem Sądu,

4. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu z dokumentu prywatnego w postaci zaświadczenia z dnia 24 lutego 2014 roku oraz dokumentów towarzyszących, przedłożonych w załączeniu do pisma procesowego powoda z dnia 25 sierpnia 2015 roku (poprzez ich pominięcie), z których jednoznacznie wynika, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. działa na zasadach warsztatu autoryzowanego, spełniając ku temu wszelkie wymogi pod względem jakości świadczonych usług oraz zaplecza personalnego (kadry), technicznego i technologicznego co uzasadnia stawkę zastosowaną przez (...) w przedmiotowych sprawach

II. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 361 k.c. i art. 363 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, iż przyznane odszkodowanie nie musi pokrywać w całości poniesionych przez poszkodowanych, udokumentowanych i uzasadnionych kosztów naprawy pojazdów przywracających je do stanu sprzed kolizji.

Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I ppkt b i c poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 910,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję wedle norm przepisanych oraz w zakresie pkt II ppkt b i c poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 753,99 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję wedle norm przepisanych. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wedle norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Przed przystąpieniem do analizy treści środka zaskarżenia, należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i jako trafnie i prawidłowo ocenione oraz logicznie wywiedzione ze zgromadzonego materiału dowodowego, przyjmuje za własne.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie żaden z podniesionych przez powoda w apelacji zarzutów, które sprowadzały się do kwestionowania prawidłowości przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 248 k.p.c. w zw. z art. 187 § 2 pkt 4 k.p.c. i art. 245 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niedopuszczenie zgłoszonego wniosku powoda o zobowiązanie wskazanych w pkt 10 ust. 10 i 11 petitum pozwu podmiotów do przedłożenia cennika usług.

Sąd Rejonowy miał podstawy do nieuwzględnienia tego wniosku jako nieprzydatnego dla rozstrzygnięcia w sprawie. Wbrew zarzutom powoda, zobowiązanie wybranych przez powoda warsztatów naprawy pojazdów do udostępnienia cennika ich usług nie dostarczyłoby miarodajnych informacji na temat stosowanych na rynku lokalnym cen. Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że wnioskowany środek dowodowy nie mógłby stanowić wiarygodnej podstawy dla ustalenia spornej w niniejszej sprawie wartości rynkowych stawek roboczogodzin praw blacharsko – lakierniczych, stosowanych przez lokalne warsztaty

o zbliżonym poziomie świadczonych usług do warsztatu, który wykonał naprawę, wymagało to bowiem dokonania oceny z uwzględnieniem wiadomości specjalnych. Cennik usług wybranych przez powoda firm nie mógł zastąpić zatem bezstronnej obiektywnej opinii biegłego specjalisty w tym zakresie. Biegły miał za zadanie dokonać wszechstronnej analizy rynku lokalnego, co też uczynił i przedstawił płynące z tej analizy wnioski. Ponadto trafnie wskazał Sąd I instancji, że przeprowadzenie wnioskowanego dowodu zmierzałoby do zastąpienia zeznań świadków dowodem z dokumentów prywatnych, co stanowiłoby obejście kluczowej zasady procesu cywilnego – zasady bezpośredniości. Stanowisko swoje w przedmiocie zgłoszonego wniosku dowodowego Sąd Rejonowy szczegółowo uzasadnił, zatem zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. jest niezrozumiały.

Chybiony jest zarzut powoda, że biegły z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego nie mógł badać cen usług występujących na rynku lokalnym. Podkreślić należy, że w pozwach powód wnosił o przeprowadzenie dowodu na okoliczność stawek stosowanych na rynku lokalnym z opinii biegłego sądowego z tej właśnie dziedziny, co czyni podniesiony w apelacji zarzut bezprzedmiotowym.

Wskazać należy, że określenie kosztów naprawy pojazdu według cen występujących na lokalnym rynku usług należy do sfery wiadomości specjalnych, a zatem stosownie do art. 278 k.p.c. może być przedmiotem opinii biegłego. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi meriti należytej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego,

gdy uzasadnione jest uzyskanie wiadomości specjalnych. Opinia biegłego jest szczególnym środkiem dowodowym. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lipca 1975 r. (I CR 331/75 nie publ.), chodzi o wiadomości wykraczające poza zakres tych, jakimi dysponuje ogół osób inteligentnych i ogólnie wykształconych. Biegli w odróżnieniu

od świadków, czy stron nie komunikują w postępowaniu swej wiedzy i spostrzeżeń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz przy wykorzystaniu swojej wiedzy zawodowej i naukowej, czyli wiadomości specjalnych wykraczających poza zasób wiedzy przeciętnie wykształconego człowieka, sporządzają opinię w zakresie objętym tezą dowodową w celu ułatwienia oceny faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Opinia biegłego jest także oceniana przez sąd w granicach swobody przyznanej treścią art. 233 § 1 k.p.c., jednakże

z uwagi na szczególny charakter tego dowodu, kryteria tej oceny są inne, aniżeli

w odniesieniu do dowodu z zeznań świadków czy stron. Opinia biegłego podlega bowiem ocenie sądu, pod kątem poziomu wiedzy biegłego, sposobu motywowania swojego stanowiska, zgodności z zasadami logiki i wiedzy

powszechnej, podstaw teoretycznych, stopnia stanowczości wyrażonych w niej ocen (por. postanowienie SN z 7 listopada 2000 r.

I CKN 1170/98 OSNC 4/2001 r. poz. 64). W konsekwencji, jeżeli opinia biegłego (biegłych) spełnia kryteria oceny przedstawione wyżej (art. 233 § 1 k.p.c.), sąd orzekający nie może dokonywać ustaleń w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych w oderwaniu

lub z pominięciem dowodu z opinii biegłych (por. wyrok SN z 15.09.2010 r. II UK 1/09, z 24 lutego 2010 r. II UK 191/09 Ex nr 590238).

Niewątpliwie zatem kwestia, czy zastosowane stawki za roboczogodzinę prac dokonanych w ramach naprawy pojazdu nie odbiegają od cen na rynku lokalnym leży

w sferze kompetencji biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów

i kosztów napraw. Nadto strona powodowa wnioskując o dowód z opinii biegłego, wskazała, że ma on na celu potwierdzenie rynkowego charakteru stawek za roboczogodzinę prac zastosowanych przy naprawie pojazdu w przedmiotowej sprawie, a mianowicie, że stawki

te mieściły się w przedziale cen stosowanych przez innych usługodawców o tożsamym standardzie świadczonych usług na rynku lokalnym. Niewątpliwie do oceny i porównania standardu usług w postaci wyposażenia i poziomu obsługi konieczna jest wiedza z zakresu techniki samochodowej i kosztów napraw.

Z tych samych przyczyn Sąd Okręgowy oddalił ponowiony przez powoda w apelacji wniosek dowodowy o zobowiązanie wskazanych w pkt 10 ust. 10 petitum pozwu podmiotów do przedłożenia cennika usług, uznając, że nie jest on przydatny dla rozstrzygnięcia

w sprawie, a nadto zmierzałby jedynie do nieuzasadnionego przedłużania postępowania.

Bezzasadny okazał się zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, które miało polegać na niewysłuchaniu wniosków stron w przedmiocie liczby

i wyboru biegłych.

Po pierwsze powód w toku postępowania sądowego nie wnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych. Po zgłoszeniu przez powoda zastrzeżeń do pisemnej opinii biegłego, na rozprawie w dniu 06 listopada 2015 roku dopuszczony został dowód

z uzupełniającej ustnej opinii biegłego, w której biegły w sposób wyczerpujący odpowiedział na uwagi powoda i wyjaśnił wszystkie zgłoszone przez niego wątpliwości co do wysokości stawek na rynku lokalnym. Wbrew twierdzeniom powoda biegły wskazał, na jakich źródłach oparł się dokonując analizy stawek za roboczogodzinę napraw i załączył w tym celu wydruk z systemu A. zawierający dane z województwa (...) o wysokości stawek stosowanych przez warsztaty autoryzowane oraz nie posiadające autoryzacji. Biegły wskazał, że najwyższe stawki stosują autoryzowane serwisy marek premium takich jak L. czy J.. Są to stawki. Stawki te wynoszą od 160,00 do 180,00 zł.

Dodatkowo biegły wyjaśnił, że wprawdzie na rynku (...) poza (...) Sp. z o.o. jeszcze trzy inne warsztaty twierdzą, że stosują stawki 165,00/175,00 zł/rbg, ale nie przedstawiły biegłemu żadnego rachunku czy faktury wystawionej przy zastosowaniu tej stawki. Dodatkowo biegły wyjaśnił, że wszystkie te warsztaty, podobnie jak (...), współpracują z powodem. Powyższe okoliczności świadczą o braku wiarygodności

ich twierdzeń w zakresie rzeczywiście stosowanych dla klientów indywidualnych stawek.

Strona powodowa, która nie była obecna na rozprawie w dniu 06 listopada 2015 roku,

nie kwestionowała treści ustnej opinii uzupełniającej. W realiach niniejszej sprawy przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego pozbawione byłoby zatem jakichkolwiek podstaw. Podkreślenia wymaga, że nie można przyjąć, iż w świetle art. 286 k.p.c. sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. m.in. wyrok SN z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPIPS 2003, nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (por. m.in. wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99,

OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 stycznia 2001 r., II CKN 639/99, LEX nr 53135). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (por. wyrok SN z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNAPiUS 2003, nr 7, poz. 182). Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda zgłoszony w apelacji o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wysokości stawek występujących na rynku lokalnym.

Niesłusznie zarzuca skarżący naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu z opinii biegłego i oparcie na teźże opinii rozstrzygnięcia w niniejszych sprawach.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Zatem ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jako taka musi się ostać. Należy podnieść, że tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2005r, sygn. akt I ACa 513/05, LEX nr 186115). Strona apelująca uchybień takich, jak powyższe nie wykazała. Zarzucając błędną ocenę dowodu w postaci opinii biegłego, skarżący jedynie polemizował z jej treścią.

W rozpoznawanej sprawie nie nastąpiły żadne okoliczności, które poddawałyby pod wątpliwości opinię sporządzoną przez biegłego sądowego P. J.. Zwłaszcza, że w odpowiedzi na zgłoszone zastrzeżenia stron, Sąd Rejonowy powołał uzupełniającą opinię ustną, w której biegły wyjaśnił w sposób wyczerpujący, spójny i logiczny podnoszone wątpliwości w zakresie metod ustalenia przedziały cen stosowanych przez serwisy naprawcze na rynku lokalnym. Argumentacja skarżącego sprowadzała się zatem wyłącznie do polemiki z opinią biegłego, której treść nie była dla niego w pełni korzystna. Taka okoliczność niewątpliwie nie stanowi podstawy do powołania opinii z innego biegłego, a tym bardziej nie stanowi podstawy odmówienia tej opinii wiarygodności i mocy dowodowej.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, a mianowicie dowodu z dokumentów prywatnych w postaci oraz zaświadczenia z dnia 24 lutego 2014 roku oraz dokumentów towarzyszących przedłożonych w załączeniu do pisma procesowego powoda z dnia 25 sierpnia 2015 roku.

Sąd Rejonowy nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. pomijając powyższe wnioski powoda, gdyż okoliczności, którego dotyczyły w istocie nie miały znaczenia

dla rozstrzygnięcia w sprawie. Po pierwsze, zaświadczenie z dnia 24 lutego 2014 roku przedstawione przez powoda nie dowodziły, aby serwis (...) był autoryzowany przez producentów samochodów. Po drugie, zdarzenia ubezpieczeniowe miały miejsce w obu sprawach w roku 2013. Przede wszystkim jednak, kluczowe znaczenie dla sprawy miało ustalenie, że stosowana stawka przez (...) Sp. z o.o. odbiegła od występujących lokalnie cen, również w serwisach autoryzowanych. Kwestia zatem, czy serwis ten był autoryzowany czy też nie, miała znaczenie poboczne i nie wpłynęła na ocenę, że zastosowane przez niego stawki były zawyżone. Uwzględnieniu podlegały zawarte w opinii biegłego wnioski,

że serwis miał zbliżony standard do warsztatów autoryzowanych, jednakże nie posiadał np. elektronicznego pomiaru płyty podłogowej czy narzędzi do obsługi nadwozi wykonanych z aluminium. Jednakże uwzględniając wszystkie te okoliczności, w tym również przedział stawek stosowanych lokalnie zarówno przez serwisy niezależne, jak i autoryzowane zamykający się w kwotach od 90,00 zł do 140,00 zł netto za roboczogodzinę, stosowaną przez (...) stawkę w wysokości 165 zł/ 175 zł uznać należało za zawyżoną również w stosunku do cen stosowanych przez serwisy autoryzowane. W tym stanie rzeczy za miarodajną należało uznać stawkę w wysokości 130,00 zł, gdyż stawka ta z jednej strony zbliżona była do górnej granicy stosowanych lokalnie stawek, z drugiej zaś uwzględniała dobre wyposażenie warsztatu, wysoki standard jego obsługi, wyposażenia i hali warsztatowej.

W związku z powyższym za bezzasadny uznać należy również zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 361 k.c. i art. 363 k.c. poprzez ich błędną wykładnię. Sąd Rejonowy prawidłowo bowiem przyjął, że z tytułu uszkodzenia pojazdów przysługiwały powodowi odszkodowania w wysokości obliczonej przy uwzględnieniu stawki w kwocie 130,00 zł netto za jedną roboczogodzinę prac naprawczych. W konsekwencji powództwa podlegały uwzględnieniu jedynie w tym zakresie, w jakim wyliczone przy zastosowaniu wskazanej stawki odszkodowania nie zostały wypłacone przez pozwanego w toku postępowań likwidacyjnych, a w pozostałym zakresie roszczenia powoda podlegały oddaleniu jako bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Powód przegrał postępowanie apelacyjne w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Pozwany poniósł w postępowaniu apelacyjnym koszty zastępstwa prawnego w każdej z połączonych spraw w wysokości po 180,00 zł ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 2 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804). Z tego względu Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.